λ. 4a4

ATILIM

Yıl 3, Sayı 1 (25)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Ocak 1976

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

*Ne hapis, ne zından, ne kan, ne ateş halkı durduramaz. Ulusal kurtuluş ve demokrasi hareketini **durduramaz.***
(Mustafa Suphi)

Tırmanma taktiği

TKP'nin kurucusu ve başkanı Mustafa Suphi ve arkadaşlarının öldürülmesinin 55. yıldönümünde egemen çevrelerin, Demirel Hükümetinin TKP'ne ve devrim hareketine saldırıları değişik yönlerle devam ediyor. Ama Mustafa Suphi ve arkadaşlarının öldürülmesinden bu yana koşullar çok değişti. İşçi sınıfı büyüdü, sınıf bilinciyle ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının başına geçti. TKP'nin 55 yıllık çabaları bu gelişmeyi sağlıyan başta gelen etken oldu. İşbirlikçi-emperyalizm ikilisinin durmadan TKP'ne saldırmalarının nedenlerinden biri de budur. Ama burjuvazi TKP'nin programının uygulanmasını engellemeseydi Türkiye bugün ağır sanayiini kurmuş, demokratik haklarını genişletmiş bir ülke olabilirdi.

Burjuvazinin yarım yüzyılı aşan egemenliği yıkımdan başka bir sonuç vermedi. Emperyalizme gittikçe daha fazla ödün verilmektedir. Brüksel'de NATO'ya verilen, Amerikan ve Batı Alman silâhlı kuvvetlerinin daha geniş ölçüde Türkiye'de üslenmesini sağlıyan «eğitim üsleri» bu ödünlerin halkalarından biridir. Emperyalizmle bütünleşmenin sebep olduğu yıkımı egemen çevreler de örtbas edemiyor. Başbakan yardımcısı Erbakan, ulusal gelir bakımından Türkiye'nin dünyada 60. sıradan 100. sıraya düştüğünü kabul etmesi burjuvazinin iflâsını doğrulamaktan başka bir anlam taşımaz. Bu gerçeklere karşın Demirel Hükümeti faşist yöntemlere, bir yandan kanlı saldırılar, bir yandan da anti-komünizmle tırmanmaya devam ediyor. TKP'nin faşizme karşı savaşımını suç sayıyor. Son günlerde Demirel, «komünistlerin silâh depolarının ele geçirildiğini» söyledi. TKP gerici zora, burjuvazinin polis, jandarma, ordu gücüyle, egemenliğini kan ve terörle dayatmasına karşı devrimci zorun kullanılmasına taraftardır. Ama Demirel'in «silâh depoları»nı Maocularla MIT ve CIA ortaklaşa kurmuşlardır. Maocular ters devrim ve anti-komünizmin körüklenmesinde egemen çevrelerin en yakın yardımcıları olmuşlardır. Ama büyük burjuvazinin Maocularla elele faşizme tırmanma taktiğinin devrim hareketinin hızını keşemediği işçi hareketinin hızla gelişmesi ile doğrulanıyor.

M. Suphi ve günümüz

TKP'nin kurucusu, ilk başkanı, Türkiye proletaryasının Marksçı-Leninci yönetmeni Mustafa Suphi ve on dört yoldaşımızın alçakça öldürülmelerinden bu yana 55 yıl geçti. O günden bu yana, ulusal ve uluslararası koşullarda köklü değişimler oldu. Bütün değişme ve gelişmelere karşın, TKP'nin kuruluşuna ışık tutan ilkeler, Mustafa Suphi'nin Marksizm-Leninizmi yaratıcılıkla ülke koşullarına uygulaması ve Karadeniz cinayetinden çıkan dersler güncel değerlerinden hiç bir şey yitirmemiştir.

Mustafa Suphi proletarya enternasyonalizminin ateşli bir savaşçısıydı. O, Lenin'in partisinin öğrencisi, tarihin ilk sosyalist ülkesinin, Sovyet devletinin, proletarya diktatörlüğünün yorulmaz savunucusu, Türk – Sovyet dostluğunun kurucularındandı. Mustafa Suphi Büyük Oktobrun başlattığı çağı, sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişmeyle beliren çağımızı derinden çözümlemiş, ulusal kurtuluş savaşlarının zaferini Sovyet Rusya ve kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı ile bağlaşmakta görmüştür.

TKP, Mustafa Suphilerden 55 yıl sonra bugün de, dünya devriminin dayanağı, halkların esin kaynağı SSCB'ne, SBKP'ne en derin enternasyonalist duygularla bağlıdır. Öyle kalacaktır! Partimiz, SSCB'ni, sosyalist ülkeleri ülkemizdeki ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımının utkusu için başlıca güvence olarak görmektedir. Öyle görecektir!

Mustafa Suphi bilimsel komünizme, Leninci savaş ilkelerine sımsıkı bağlıydı, bu ilkeleri Türkiye'ye yaratıcılıkla uygulamış, eylem alanına geçirmişti. TKP Mustafa Suphi'nin önderliğinde Anadolu'da patlayan ulusal kurtuluş savaşına silâhlı partizan (çete) birlikleriyle katıldı; emperyalizme, ortak düşmana karşı, ulusal burjuvaziyle, Kemalistlerle belirli bağlaşmalar kurdu. Ama, Mustafa Suphi, Lenin'in öngörüsüne dayanarak, ulusal kurtuluş savaşının, özü bakımından sosyal kurtuluş savaşıyla birleşmesini savunuyordu. Politik bakımdan ise, devrimin kesin zaferini, iktidarın, tüm egemenliğin burjuvaziye, beylere, paşalara değil, işçi ve köylülere geçmesinde görüyordu. Bu politik doğrultu, burjuva reformizmine karşı kitleleri devrimci eyleme çekiyordu.

Sonraki tarihsel gelişmeler, TKP'nin çizdiği yolun ne kadar doğru olduğunu yadsınmaz biçimde kanıtlamıştır.

TKP, Mustafa Suphilerden 55 yıl sonra bugün de, Leninci strateji, taktik ve ilkelere sıkı sıkıya bağlıdır. Öyle kalacaktır! Partimiz, yakın ve dolaysız amaç olarak, emperyalizm ve yerli gerici ortaklarının, işbirlikçi büyük burjuvazi ile büyük toprak ağalarının egemenliğine son vermeyi ve memleketimizde sosyalizme yönelik demokratik gelişme yolunu açmayı benimsemiştir. TKP, somut ve güncel olarak, faşizme tırmanan Demirel Hükûmetini alaşağı etmek, ileri demokratik bir hükûmeti işbaşına getirmek yolunda tüm ilerici güçleri eylem birliğine çağırmakta ve koşullara uygun her türlü savaş yöntemini demokratik olarak onaylamaktadır.

TKP, 55 yıl sonra bugün bile Karadeniz cinayetinin verdiği dersleri unutmamıştır. Burjuvazinin en ulusal, en demokratik sözlerine, likidatörlerin en iki yüzlü ve korkak tutumlarına bakmadan, parti kendi örgütsel varlığını işçi sınıfının içinde kökleşerek güvence altına almayı, kadrolarını her türlü koşulda eyleme geçirebilmeyi, onları kollamayı yükümlenmiştir. Legale çıkma savaşımına bir an bile ara vermeden, illegal örgütlenmeyi sürekli güçlendirmekte, uyanıklığı elden bırakmamaktadır. «TKP'ne konan yasak kalkmalı» belgisinin anlamı budur.

Onbeşler için

Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz,
Alnı kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz,
Döğüşenler ölenlerin tutmaz yasını.

Yine fakat bir yıldırım zulmeti yırtsa,
Sağır gökün koynundaki çanı haykırtsa,
Anıyoruz göğsünüzün son sayhasını.

Eski cihan, yeni cihan önünde eğil!
Aramızdan birkaç yoldaş ayırmak değil,
Her ne yapsan varacağız emelimize!

Karadeniz . . . bunu duysun derinliklerin:
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize!

Batum, 1922 — *Nâzım Hikmet*

Uyanık olmak

Hükûmetin işçi grevlerine, öğrenci, öğretmen direnişlerine karşı giriştiği açık terör, CHP'nin kimi yöneticilerini ürküttü. Gerçekte bunların, hükûmetin, Millî Güvenlik Kurulu'nun başlıca amacı da yığınları ürkütmek, demokratik güçler arasında yılgınlık yaratmak, özellikle ulusal burjuvazinin yalpalamalarından yararlanmak, CHP'ni etkisizleştirmek ve ilk darbeyi işçi sınıfına, ilerici gençliğe, öğretmenlere, onların örgütlerine indirmektir.

Dimitrof'un belirttiği gibi, «faşizm bir gecede gelmez»; faşizm belli bir tırmanma süreci içinde oluşur. Ülkemizde bu süreç, faşizme tırmanma süreci TKP tarafından çoktan beri gözlenmiş, açıklanmıştır. O nedenle olaylardan yalnızca bir faşist darbe olasılığını çıkarmakla yetinmemek, «darbe geliyor» diye yılgınlığa düşmemek, etrafımıza bakmak, gürültü patırtı arasında faşizme tırmanışın somut adımlarını yakalamak ve bunları önlemek gerekir.

Sırtını emperyalizme dayıyan burjuvazi, sokakta çıkardığı kör döğüşüyle değil, onu bahane ederek başka güçlerle, militarist klikle sonuca gitmek niyetindedir. Ama bundan da önce, yine aynı kör döğüşünü bahane ederek parlamentoyla sonuç almayı da denemektedir. Darbe olmasın diye, Demirel Hükûmetinin sözde anarşiyi bastırma girişimiyle işbirliği yapma eğilimi faşizmin oyununa gelmek demektir. Çünkü faşist tırmanışın kaynağı bu hükûmetin kendisidir. TKP'ne göre, faşizmi önlemek, tüm ilerici, demokrasiden yana güçlerin eylem birliği ile sağlanır. Bu eylem birliğinin kurulmasını gerektiren somut olaylar vardır.

Gerçekten de faşist nitelikli yasa önerileri meclislere getirilmektedir. Özellikle Dernekler Yasası'nda yeniden yapılmak istenen değişiklik, faşizmin başlıca amaçlarından birini, işçi sınıfını, yığınları, devlet memurlarını, öğretmenleri, öğrencileri örgütsüz bırakmak, böylece teslim almak amacını güdüyor. 12 Martçıların öğretmen ve diğer memurların elinden sendikal özgürlüğü almasından sonra, hükûmetin bu girişimi, faşizme tırmanışın en dikkate değer adımıdır.

Pek haklı olarak, kamuoyunun dikkati hükûmetin düzenlediği cinayetlere çevrilidir. Toplumu oportünizmin yaydığı yılgınlıkla, Maoizmin yaydığı provokasyon çığlıkları zehirliyor. Komünistler ise, olaylara soğukkanlılıkla bakıyorlar. İşçi sınıfını, yığınları örgütlüyor, eyleme yöneltiyorlar.

TKP, faşist darbe hazırlıklarına ve komando cinayetlerine olduğu kadar, özgürlükleri boğma girişimlerinin tümüne karşı savaşı zorunlu görüyor.

Soygun cephesi

Amerikan Casusluk Servisi CİA'nin yardımıyle işbaşına getirilen gerici-faşist karması Demirel Hükûmetinin uyguladığı halk düşmanı politika, yerli-yabancı vurguncu tekellerin halkımıza dayattığı azgın sömürü sistemi genel bunalımı, ekonomik yıkımı, çöküşü daha da hızlandırdı. Bu bunalımın nerelere doğru gittiği ortadadır. Halkın yoksullaşma süreci hızlanıyor. İşsizlik çığı gibi artıyor. Hayat pahalılığı dayanılmaz ölçüler alıyor. Bir avuç vurguncunun, uluslararası emperyalist tekellerin çıkarlarını korumak, kârlarını artırmak için faşist yöntemlere, kanlı teröre sarılan Demirel ve ortakları memleketin doğal zenginliklerini daha yoğun bir biçimde yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekiyor, Amerikalılara memleketin kapılarını ardına kadar açıyor.

Resmi verilere göre, Demirel Hükûmeti, vurguncu tekellerin bir sömürü örgütü olan «Türkiye'ye Yardım Konsorsiyumu»ndan ve benzerlerinden 15 milyar lira tutarında dış borç almıştır. Bunlar, emperyalist tekellerin mallarının onların dikte ettiği fiyatlarla satın alınması için verdiği borçlardır. Memleketimizi yeni sömürgeciliğe uydulaştırma borçlarıdır. Gerici-faşist karması hükûmetin Türk parasının değerini sürekli olarak düşürmesiyle bu uyduluk politikası daha da perçinleşmiştir. Egemen çevrelerin NATO'culuk politikası yüzünden, dış ticaret açığı 4 milyar doları bulmuştur.

Bunalım böylesine alıp yürümüştür. Birçok işçi ve memur eline geçen parayle günlük geçimini sağlıyamıyor. Yapılan araştırmalara göre, 4 kişilik işçi ailesinin günlük gideri 90 liradır. Oysa işçinin günlük ücreti 45 lirayı geçmemektedir.

Bütün bunlar, işbirlikçi burjuvazinin, bugünkü faşist karması hükûmetin uygulayageldiği uyduluk, sömürü ve baskı politikasının bir sonucudur. Bunun için de Demirel ve ortakları bu başıboş soygunu, sömürüyü sürdürmek için faşist bir diktatoraya tırmanmanın yollarını arıyorlar. Ülkenin ulusal bağımsızlığını ve egemenliğini savunan güçlere karşı kanlı bir terör uyguluyor, sıkıyönetimle, süngünün kuvvetiyle ayakta durabiliyor. Böylesi bir durumda, politik, ekonomik ve sosyal bunalımların daha da şiddetlendiği, emekçi yığınların geçim koşullarının daha da ağırlaştığı bir dönemde bu sömürgen sınıfların egemenliğini her türlü savaş araç ve yöntemleriyle yıkmak, demokratik bir düzene geçilmesini sağlamak tarihsel bir zorunluk olmuştur. TKP bu yolda geniş emekçi yığınlarını örgütleme, savaşlarını yöneltme eylemlerine, günlük, somut çıkışlarıyle öncülük ediyor.

Dost eli

Sovyetler Birliği Başbakanı A. Kosigin'in ülkemizi ziyaretinden sonra imzalanan anlaşmalara göre, Sovyetler Birliği Türkiye'ye ağır sanayi ve alt yapı tesisleri kurma yolunda yardıma devam edecektir. İki yıl süreli bir kültür anlaşmasının yanı sıra, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında bir işbirliği ve iyi komşuluk anlaşmasının imzalanma olanağı doğdu.

Görülüyor ki, A. Kosigin'in bu ziyareti ile, Türk-Sovyet ilişkileri olumlu bir yönde gelişiyor. Bu oluşum, Sovyetler Birliğinin ve diğer sosyalist ülkelerin izledikleri barışçı politikanın, dünya ölçüsündeki yumuşamanın ve ülkemizde, başını TKP'nin çektiği sınıf savaşımındaki gelişmenin sonucudur.

Sovyetler Birliği'nin ekonomik yardımları halkımıza yapılmaktadır. Bu yardımlar, emperyalizm tarafından dayatılan geri kalmışlığı kırma, sanayileşme ve ekonomik, dolayısıyla politik bağımsızlık savaşımıza objektif bir temel hazırlıyor; geri kalmışlığın acısını en çok çeken işçi sınıfımızın gelişimini hızlandırıyor.

TKP, Sovyetler Birliği ile Lenin-Atatürk dönemine yaraşır ilişkiler kurulmasını, iki ülke arasında bir dostluk ve işbirliği anlaşması bağlanmasını savunagelmiştir. Böyle bir anlaşma, anti-sovyetizmi ve bu temel üzerinde beslenen anti-komünizmi, bu soydan pravokasyonları, maoculuğu açığa çıkararak, etkisizleştirmekte büyük bir etken olur; demakratik gelişimleri hızlandırır.

Sovyetler Birliği ile ekonomik hatta politik anlaşmalara yönelen Demirel Hükûmeti bu tutumuyla hiç de bağdaşmayan bir politika izliyor. Bütçede silâhlanmaya 13,5 milyar daha ekliyor. Nato'ya, Amerikan emperyalizmine bağımlılığı arttırıyor. İçte anti-komünizme hız vermek, faşizme tırmanma yolundan ayrılmıyor. TKP, bütün ilerici, barışçı demokratik güçler bu açık çelişkinin giderilmesini istiyorlar. Türk-Sovyet ilişkilerinin sağlam temeller üzerinde daha da gelişmesi, işçi sınıfının da yer alacağı demokratik bir hükûmetin işbaşına gelmesine bağlıdır.

Dayanışma-birlik-politik savaş

İşçi sınıfının savaşı gelişiyor. İşbirlikçi burjuvaziye, sarı sendikacılara, onların dayanağı Amerikan emperyalistlerine karşı işçiler işyerlerinde, sendikalarda, yürüyüş ve mitinglerde, grevlerde omuz omuza veriyorlar. Artık, işçi sınıfını, artan hayat pahalılığı karşısında eriyip giden ücret artışı istemi çerçevesi içinde tutmak mümkün değil. Buna ne sarı sendikacıların, ne de onların efendilerinin gücü yetiyor. İşte Sungurlar işçileri «zamdan vazgeçeriz, fakat devrimci sendikamızdan asla» diyorlar. Demir Döküm, Beko, Philips, Elektro metal işçileri Sungurlar'da çalışan kardeşleriyle dayanışmalarını belirtiyorlar. İşte, diğer otellerde çalışan işçilerimizin Çınar Oteli işçileriyle dayanışması. İşte dayanışma komiteleri.

İşçi sınıfının gittikçe daha bilinçli ve örgütlü yürüttüğü bu savaş Türk-İş içinde de akla karanın ayırtedilmesini kolaylaştırıyor. Türk-İş'in kendi toplantılarında bile işçiler işbirlikçi burjuvazinin ajanları olan Tunç'ları yuhalıyor, işçi sınıfının saflarına katılıyorlar. Ges-İş, Çağdaş Gıda-İş, MAB-İş gibi sendikalar, hem tutarlı bir ekonomik savaş, hem de işçi sınıfının gerçek kurtuluşunun yollarını açacak ileri demokrasi savaşına katılmak için DİSK'e giriyorlar. Bu sendikalar yayınladıkları bildirilerde Tunç-Şide takımının AID yoluyla Amerika'dan beslendiğini açıklıyorlar.

Öte yandan, işçi sınıfının bu savaşı, Maocu ajanların ve diğer bozguncuların ortaya attığı ve Genel-İş'in, Çağdaş Metal-İş'in peşinden sürüklendiği «Üçüncü Konfederasyon, Tek Konfederasyon» oyununu da bozdu. Besin-İş, Çağdaş Metal-İş ve Genel-İş sermaye karşısında güçlü olabilmenin yolunu devrimci saflarda birlik olmakta gördüler.

İşçi sınıfının bu savaşında TKP'nin rolünü hiçkimse inkâr edemiyor. Netekim, işbirlikçi burjuvazinin temsilcileri, işçi grevlerinde TKP'nin belgilerinin yer aldığını, bunun önlenmesi gerektiğini, belirtiyorlar. Saldırıya geçiyorlar. Bu bir tesadüf değildir. TKP işçi sınıfının gerçek partisidir. İşçi sınıfının politik, ideolojik birliği yanında sendikal birliği için de etkin bir savaş veriyor. Bir yandan gerici faşist karması hükümetin, tekelci sermayedarların saldırılarına karşı dayanışmayı ve işçi sınıfının birliğini güçlendirmek için. Öte yandan geçici de olsa, «bize kontenjandan yer veren partileri destekleyeceğiz» ya da «parti kuracağız» lâflarıyla Türk-İş tabanının büyük bir kesiminin savaşa katılmasını önlemeye çalışan Tunç takımına, Maocu ajanlara ve sendikaları şu veya bu partinin peşinde bölük pörçük edecek bozgunculara karşı amansız bir savaşı zorunlu görüyor.

Hükümetin cinayetleri

Cephe hükümetinin oluşturulmasından bu yana 25'den fazla insan öldürüldü. Cephe hükümeti iktidarını kanla sürdürüyor. Bütün öldürülenlerin kâtili hükümettir. Bu hükümette yer alan AP, MSP, MHP, CGP'dir. Bu hükümetin politikasını anaylayanlardır.

İşbaşına geldiğinden beri cephe hükümeti, devrimci, ilerici avına ara vermedi. Önce polisi ve komando güruhunu halk yığınlarının, ilericilerin üzerine saldı. Bu silâh işçi sınıfının yığınsal eylemi olan grevlerde ve köylü yığınlarının direnişlerinde kırıldı. İlerici yurtsever gençliğin yığınsal gösterilerinde bu silâh geri tepti. İlerici partilerin ve bütün demokratik güçlerin ortak eylemlerinde bu silâh etkisiz kaldı. İşte o zaman eli kanlı Cephe hükümeti devrimciler üzerinde yeni yöntemler uygulamaya başladı. Tek tek devrimci avına girişti. Şimdi en sinsi yollar deneniyor. Köşede bucakta ilerici, yurtsever gençler kurşunlanıyor. Devrimci öğrenci Muharrem Çivikıran başı parçalanarak öldürüldü. Cezmi Yılmaz ve Halil Pelitözü güpegündüz sokak ortasında kurşunlandılar. Cinayetlerin ardı arkası kesilmiyor. Hatta gözü dönmüş Ülkü Ocaklı'lar hükümetin faşizme tırmanma politikasına hizmet etmek için komando arkadaşlarını bile öldürmekten çekinmiyorlar.

Bunun sebebi bellidir. Cephe hükümeti halka karşı kurulmuştur. Burjuvazi taktiğini devrimci demokrat cepheyi bölmek, ilerici güçleri dağıtmak üzerine kurmuştur. Onlar CHP'lileri yılgınlığa sürüklemek, demokrasi savaşında uzlaşmacı kesimleri, kaypak unsurları korkutup geri çekilmeye, hatta kendileriyle birleşmeye zorlamak istiyorlar.

Buna karşı bizim devrimci taktiğimiz nedir? Halkın en geniş kesimini demokratik cephede örgütlemek. Fabrikalarda direniş komiteleri, köylerde köy komiteleri kurmak, gençlik örgütlerinde sağlam kadrolarla birliği sağlamak. Komünist nerede ise, orada devrimin kadrolarını yetiştirmek göreviyle karşıkarşıyadır. Bu kadrolar yığın eylemlerinde yönlendirici rol oynayacaktır. Her türlü kışkırtmayı önlemek, devrimci uyanıklığı elden bırakmamak esastır. Gençlik içinde bazı elemanlar tahrik edilip, teröre yöneltilmek isteniyor. Anarşizme, Maoizme ve bu akımların beslediği bireysel teröre karşı çıkılmalıdır. Kanlı hükümete aman verilmemelidir.

Sovyetler Birliğinde

Bu yıl Sovyetler Birliğinde 9. beşyıllık ekonomik kalkınma plânının son yılıydı. Bu beş yıl içinde Sovyet emekçileri yaşamın çeşitli alanlarında yeni büyük başarılar elde ettiler. Gürcistan'dan Özbekistan'a, Kazakistan'a, Estonya'dan Moldavya'ya kadar bütün Sovyet cumhuriyetleri emekçileri, SBKP 24. Kongresinde kabul edilen ekonomik kalkınma plânını uygulamakla kalmadılar, halk ekonomisinin birçok alanlarında plân üstü üretim sağladılar. Gerçekten, bütün kolları ve dallarıyle modern bir endüstri, çağdaş sosyalist köy ekonomisi, ilerici bilim ve kültür, yetenekli kadrolar SSCB'nin ekonomik gücünün temelidirler.

Fakat anti-komünizmin ideologları, revizyonistler, burjuva basını, kapitalist ülkeler ekonomisini temelinden sarsan bunalımı örtbas etmek, gittikçe hızlanan yoksullaşma sürecini kamuoyundan gizlemek için Sovyetler Birliği ekonomisinde de sözümona «gerileme»den söz etmekte, Sovyet emekçilerinin dev başarılarını kamuoyuna yanlış yansıtmaktadırlar. Çünkü Sovyetler Birliği'nde 9. beşyıllık ekonomik kalkınma planı döneminde ulusal gelir % 28 oranında artmış ve 76 milyar ruble'ye ulaşmıştır. Sanayi üretimi % 43 oranında artmış ve halk ekonomisinin makine yapımı, kimya ve petrol sanayı kollarında önemli gelişmeler kaydedilmiştir. Son yılda hava koşullarının elverişli olmamasına, gübre endüstrisinde bazı aksaklıklara karşın, tarımda üretim 1970 yılına kıyasla % 13 oranında artmıştır. Böylece yıllara göre, ortalama tahıl üretimi 180 milyon tonu bulmaktadır. Bu dönem içinde halkın yaşam düzeyi daha da iyileştirilmiş, geniş tüketim maddeleri üretimi % 37 oranında artmıştır. 11 milyon Sovyet vatandaşına yeni konut sağlanmış, fiyatların sabit kalmasına karşın işçi ve memur ücretleri % 20, tarım işçilerinin ise % 25 oranında yükselmiştir. Bütün bunlar Sovyet emekçilerinin son beş yıl içinde elde ettikleri dev başarıların somut verileridir.

Bugün milyonlarca Sovyet emekçisi, 1975'in Şubat ayında yapılacak olan SBKP'nin 25. Kongresine, emek alanında daha büyük başarılarla hazırlanıyor.

Mao'nun dostları

Çin Halk Cumhuriyeti'nin olup olacağı, çeyrek yüzyıllık bir geçmişi var. Bu nedenle tarihi çok kısa, hemen de herkesçe biliniyor. Temel çizgileri şunlar:

Yerli işbirlikçilere, yabancı saldırganlara, önce Japon, sonra Amerikan emperyalizmine, bunların maşası Çankayşeklere karşı yürütülen savaşta Çin halkına yardım eden Sovyetler Birliği'dir. Savaş sona erdiğinde, halk ordusu erlerinin elindeki silâhlar Sovyet yapısıydı.

Geri kalmışlıktan kurtulmak, yıkıntılar altından kalkmak için, Çin'in endüstrileşmeden, tarımının makineleşmesine; okulundan, hastanesine kadar her atılımını, maddesel yardımlarla ve uzmanlarla destekleyen devlet Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerdir.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin bütün dünya ülkelerince tanınması, Birleşmiş Milletler'e alınması için savaşan devlet Sovyetler Birliği ve sosyalist topluluğun diğer üyeleridir.

«Çin Halk Cumhuriyeti» diye bir devletin varlığını yıllarca kabul etmeyenler Amerika, Fransa, Batı Almanya vb. dır. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde Tayvan temsilcisinin kalmasında ayak direyenler Amerika, İngiltere, Fransa'dır. Onları destekleyenler de Batı Almanya vb. dır. Çan Kay Şek'in Çin Halk Cumhuriyeti'ne casus ve bozguncular göndermesine yardımda bulunanlar ve Pekin yönetimine karşı sürdürdüğü kampanya ve eylemleri destekliyenler SEATO'ları ve NATO'ları tezgâhlayanlar bu devletlerdir.

İşte, çoğumuzun tanık olduğu tarihsel gerçekler bunlar. Bu durumda Çin Halk Cumhuriyeti'nin dostlarıyle düşmanlarını bir ilkokul çocuğu bile ayırabilir. Oysa Pekin yönetimi, Mao, bunun tam tersini yapıyor. Onun dostları Nikson, Ford, Kisincer. Amerikan emperyalizminin bu elebaşılarını, Sovyetler Birliği'nin yumuşama politikasına fazlaca yanaşmakla suçluyor. Mao'nun dostları Batı Almanya'daki intikamcı çevreler, İngiltere ve Fransa'daki en azılı gericiler. Bunlardan NATO'yu daha da güçlendirmelerini, Ortak Pazar'da bütünleşip Sovyetler Birliği'ne karşı kuvvetli bir blok meydana getirmelerini istiyor. Maocular dünyanın neresinde halk düşmanı, ırkçı, faşist düzen varsa onlarla birleşiyor. Şili'deki Pinoçet rejimine yüzlerce milyon tutarında kredi açıyor, Angola'da Güney Afrika ırkçılarıyle birlik olup, ulusal kurtuluş savaşçılarını arkadan hançerliyor ... Türkiye'de faşist komandolarla birleşenler de ayni yolun yolcularıdır.

Yurdumuzda, devrime karşı olmasalar

(Devamı s. 6 da)

Lenin köşesi

Emekçi yığınlarının sömürü düzenini ortadan kaldırmak için verdikleri savaşta komünist partisinin, işçi sınıfı önderlerinin rolü büyüktür. V. I. Lenin der ki: *«Savaşta çelikleşmiş sağlam bir parti olmadan, bir sınıfın tüm dürüst, onurlu üyelerinin güvenini kazanmış bir parti olmadan, yığınların durumunu, iç yaşamını yakından izliyebilen, yığınları etkiliyen bir parti olmadan proletarya başarılı savaş yürütemez.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 41, s. 27.)*

Lenin, işçi sınıfı önderlerinin rolünü de şöyle belirtir: *«Tarihte hiç bir sınıf kendi politik önderlerini, hareketi örgütliyebilecek ve yönetebilecek ilerici temsilcilerini yetiştirmeden iktidarı ele alamamıştır ... Çağdaş toplumda deneyli, hazırlıklı ve uzun yıllar hayat okulundan geçmiş ve birbirleriyle mükemmel surette kaynaşmış önderleri olmadan hiç bir sınıf dayanıklı, dirençli bir savaş veremez.» (C. 6, s. 121–122.)*

V. I. Lenin, burjuvazinin her yerde komünistlere karşı kanlı bir terör uyguladıklarını belirtir ve şöyle der: *«Bütün ülkelerde burjuva hükümetleri sistemli olarak gizlice komünistlerin cetvellerini hazırlar, kendi anayasalarını defalarca çiğneyerek komünistleri tutuklamaya, öldürmeye ve komünistlerin arasına provokatörler sokmaya çalışırlar.» (C. 41, s. 194–195.)* Türkiye burjuvazisinin de 1921'de TKP yöneticilerini öldürttüğü gibi.

V. I. Lenin, burjuvazinin bu kanlı terörü sırasında kadroları korumayı salık verir: *«Komünist partisi mutlaka legal ve illegal çalışmayı, legal ile illegal örgütleri sistemli olarak, ustalıkla birleştirmelidir. (C. 41, s. 194.) «Komünistler devrimci örgütlülüğü, disiplini ve konspirasyon tekniğini son derece yetkinleştirmelidirler.» (C. 4, s. 194.)*

«Düşmanın saldırıya geçtiği zamanlarda komünistler düzenli olarak, bozulmadan geri çekilmeyi de öğrenmelidirler.» (C. 41, s. 10.)

V. I. Lenin, burjuvazinin uyguladığı bu kanlı terörü yığınların kurtuluş hareketini durduramıyacağını ve zaferin emekçilerin olacağını söyler: *«Zafer bizimdir. Emperyalistler daha binlerce, onbinlerce işçinin kanını akıtabilirler, Enternasyonalin en iyi yüzlerce temsilcisini öldürebilirler, hapishaneleri komünistlerle doldurabilirler, fakat bütün bunlar kendilerine yardım etmiyecektir. Evet, zafer bizimdir.» (C. 38, s. 71.)*

Ulusal endüstri

Türkiye Komünist Partisi'nin programında, *«Türkiye'nin ulusal bağımsızlığının korunmasında, geri kalmışlıktan kurtulmasında, memleketin endüstrileşmesi önemli bir yer tutar»* deniyor. Oysa, işbirlikçi burjuvazinin, uluslararası emperyalist tekellerle, NATO, AID, Dünya Bankası, Konsorsiyum gibi bankalarla ortaklık kuran sermaye çevrelerinin stratejisi ülkemizde ulusal oğır endüstrinin kurulmasını engellemek olmuştur. Ülkenin doğal zenginlikleri yoğun bir biçimde vurguncu yeni ve yabancı tekellere peşkeş çekilmiş, bütçe saldırgan NATO plânlarına göre ayarlanmış ve ülkemiz emperyalizmin bir yarı sömürgesi durumuna getirilmiştir. Bunun başlıca nedeni ülkemizin ekonomik ve politik bakımdan emperyalizme bağlı olmasıdır.

TKP, emperyalizmin bu yıkım politikasına karşı çetin bir savaş vermiş ve veriyor. TKP herzaman objektif koşullardan hareket etmiş ve en başta üretim aracı üreten endüstrinin kurulması gerektiğini belirtmiştir. Irmaklarımız, petrol, gaz ve kömür rezervleri, enerji kaynakları, maden zenginlikleri buna elverişlidir. Doğudan ve Karadenizden Sovyetler Birliği'yle sınırdaşız. Batıdan da sosyalist Bulgaristan'la. Bu coğrafi olanaklar Türkiye'ye, doğal zenginliklerini en kısa yoldan kıymetlendirmek ve hızla kalkınmak, ulusal ağır endüstriyi kurmak için elverişli politik koşullar yaratıyor.

TKP'nin bu savaşı boşa gitmemiştir. Bugün ülkemizde dürüst, öngörülü bilim adamları, mühendisler Türkiye'de ulusal ağır endüstrinin kurulmasını frenliyen nedenlerin başında emperyalizme ekonomik, politik ve askersel bakımdan bağımlılığın geldiğini görüyorlar. Örneğin, «Sanayi Kongresi-75» forumunda Mühendis Odaları başkanı Karababa bu konuda şunları söyledi: *«Yerli sermayenin ulusal sermayeyle bütünleşmesi kalkınma yolundaki her adımı yabancı vurguncu tekellerin denetimi altında tutulmasını sağlamıştır. Ülkemiz bu çevreler için ucuz işgücü ve hammadde pazarı olmuştur.»*

Görüldüğü gibi, ulusal endüstrinin kurulması savaşı, demokratik bir düzen, halktan yana bir hükümet için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı verilen savaşın bir halkasıdır. Ulusal ağır endüstrinin kurulması için en başta gelen sorun emperyalizme, saldırgan NATO'ya boğımlılığa son vermek, bütün yabancı ve yerli tekelleri, kumpanyaları devletleştirmektir.

«İş kazaları»

Türkiye iş kazalarında dünyada başta gelen ülkelerden biridir. Verilen rakamlara göre, her yıl 1.100 işçi ölüyor, 4.500 işçi çalışamaz duruma geliyor. Meslek hastalıkları hergeçen yıl daha da artıyor. Düşük ücret, gıdasız yaşam ve çalışma koşullarının yanında sermayenin, eski makinalarla gücünün üstünde üretim için, işçiyi zorlaması bizde «iş kazaları» adı verilen cinayetlerin başlıca nedenleri. Bunlarla birlikte, son maden çökmeleri ve grizu patlamalarından önce ve sonra Maden Mühendisleri Odası ve diğer demokratik meslek kuruluşlarınca da belirtildiği gibi, gerici-faşist karması hükümetin anti-komünist kampanyayla çeşitli kamu kuruluşlarında ilerici ve yurtsever teknik elemanları, mühendisleri, kalifiye işçileri kıyıma uğratması da kazaların önemli nedenlerinden biridir. Özcesi, işbirlikçi burjuvazi bir yandan politik, bir yandan da daha fazla kâr için cinayetler işliyor. Bir yandan lokavtlarla, bir yandan da «iş kazaları» adı verilen cinayetlerle, hiçbir sosyal güvenliği olmayan onbinlerce işçi ailesini açlığa mahkûm ediyor.

İşbirlikçi burjuvazi bu ağır sömürü düzenini, geri kalmış, çarpık kapitalizmin egemenliğini sürdürmek için aralıksız baskı ve teröre başvuruyor. Emperyalist tekellere, onların harp aracı NATO'lara daha sıkı bağlanıyor. İşçilerin yaşam ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi istemlerinin karşısına bile polisi, orduyu dikiyor. Sendikalaşmaya, sendikal haklara vargücüyle saldırıyor.

Öte yandan işçinin ve bakmakla yükümlü olduğu kişilerin sosyal güvenliğinden sorumlu olan SSK, Türk-İş'in başını tutan Amerikan yanlısı sarı sendikacı Tunç-Şide grubunun eliyle tekelci ilâç şirketlerinin, Eczacıbaşı Holding'in arpalığı, kredi deposu durumundadır. SSK, bunca cana malolan ulusal ekonomiye her yıl 2 milyar Türk lirası kaybettiren «iş kazaları»nı önleme yolunda hiçbir girişimde bulunmamaktadır. Öyleki, yılda, 600 bin işyerinden ancak 20 bini «kontrol» edilmektedir.

TKP, burjuvazinin süregen «iş kazaları» cinayetlerine karşı tüm emekçilerin sendikalaşmasına, örgütlenmesine büyük önem vermektedir. İşçilerin çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesini programının «işçi sınıfının politik, sosyal hakları» başlıklı bölümünde ele almıştır. Burada somut olarak, iş kazaları ve sosyal sigortalar konusunda, işçilerin ve sendikaların örgütlü savaşımı, katkısıyle etkili bir denetimin kurulması ve işçilerin sosyal güvenliği önerilmektedir.

Deneylerden ders çıkarma ustalığı

Toplumsal yaşamın her alanında derin izler bırakan bir yılı daha bırakıyoruz arkada. Bu izler ekonomide bunalım, enflâsyon, iç politikada terör, faşizme tırmanış, dış politikada ilerici dünya kamuoyundan yalıtlanma, emperyalizmle daha da bütünleşme oldu. Bütün bunların sonucu olarak, emekle sermaye arasındaki çelişki daha da sertleşti, politik kutuplaşma daha da belirlendi.

Politik kutuplaşmayı belirleyen unsurların başında, işçi sınıfının politik güç olarak sesini yükseltmesi, bilinçlenme ve örgütlenmede yeni bir aşamaya geçmesidir. Bu, herşeyden önce, grevlerin, direnişlerin politik içeriğinde, devrimci sendikaların güçlenmesinde kendini göstermektedir. İşçi sınıfının bu politik yönelişi, öteki ilerici, demokratik hareketleri de etkilemiştir. Örneğin devrimci gençlik hareketinde, özellikle öğrenci gençlik eylemlerinde de olumlu gelişmeler göze çarpmaktadır. Bu yeni gelişmelerin en önemli niteliklerini, şöyle özetliyebiliriz: Provokasyonlara kapılmama, örgütsel ve eylemsel birliği güçlendirme, işçi sınıfıyla bağları kuvvetlendirme ve uluslararası gençlik kuruluşlarıyla ilişkileri genişletme. Bu nitelikler, doğal olarak, politik kutuplaşmada gençliğin bütünüyle emekten, işçi sınıfından, emekçi halk yığınlarından yana yer aldığı anlamına gelmez. Sıraladığımız bu olumlu gelişmeler birbirinden ayrı düşünülemiyeceği gibi, bir bölüm iyi niyetli gencin burjuva propagandasının, Maocu tipinden bozguncuların etkisi altında olduğunu, bir kısmının da, doğrudan doğruya burjuvaziye hizmet ettiğini unutmamak gerek. Söz konusu gelişmeler, ilerici, yurtsever gençlik hareketinin bir bütün olarak doğru yolda yürümekte olduğunu gösterir. Gençlik hareketinden söz ederken, yurt dışındaki gençlerimizin de söz konusu olduklarını unutmamalıyız.

Genel olarak sağlıklı bir gelişme gösteren yurtsever gençlik hareketinin başarılarında, TKP'nin önemli bir payı vardır. Bu alanda genç komünistlerin etkisi büyük olmuştur. Devrimci gençliği, tüm yurtsever güçler gibi, sert sınıf kavgalarıyla yüklü, somut ödevlerle dolu bir dönem bekliyor. Geride bıraktığımız yılın başarıları, önümüzdeki dönemde yeni atılımlar için güç kaynağı, dayanak noktası olacaktır.

Bütün ulusal, devrimci güçlerin büyük sermaye, gericilik ve halk düşmanlığının simgesi haline gelen hükümete karşı kıyasıya savaş verdiği şu günlerde, ilerici gençliğin önünde duran ödevler, daha somut biçimler almaktadır. Bu ödevlerin başında, elde edilen kazanımları korumak geliyor. Deneylerden ders almasını öğrenen yurtsever gençlik, şu gerçeği unutmamalı: Kazanımları korumanın kayıtsız koşulu, elde edileni daha da ileri götürmektir.

Sosyalist ülkelerde

■ Bugün Sosyalist Küba'da sağlık hizmetleri alanında eşi görülmemiş başarılar elde edildi. Uluslararası Sağlık Örgütünün verilerine göre, Küba bütün diğer Lâtin Amerika ülkelerini bu alanda 20 yıl geride bıraktı. Küba'da sağlık görevlileri ve işçilerinin sayısı 1958 yılına kıyasla 11 kat arttı. Bugün yılda 1.000 doktor yetiştiriliyor.

Sosyalist Küba 1958 yılına kıyasla, bugün üç misli daha fazla elektrik enerjisi üretiyor. Yıllık balık avı da 1958 yılına kıyasla 10 kat arttı.

■ Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde son beşyıllık ekonomik kalkınma plânı döneminde 500 bin yeni konut kuruldu ve moderinleştirildi. Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde bugün yeni kurulan her 100 apartmana 51 çocuk bahçesi ve çocuk yuvası düşüyor. 3–6 yaşları arasında olan her 100 çocuktan 86'sına çocuk bahçesi ve çocuk yuvası sağlanıyor.

■ Polonya Halk Cumhuriyeti'nde 1970 yılında kişi başına 53 kilogram et düşerken, bugün 70 kilogramı aşıyor. 1970 yılında her 100 aileye 28 buzdolabı düşerken, bugün 53 buzdolabı, 80 çamaşır makinesi, 71 televizyon düşüyor. Son beşyıllık ekonomik kalkınma plânı döneminde 1 milyon 125 bin yeni konut kuruldu.

Beynelmilel cihangirlik ve emperyalizme elinden geldiği kadar karşı dur! Memleketin içinde hiçbir bölük ecnebi askeri kalmasın! (Mustafa Suphi)

■ Son beşyıllık ekonomik kalkınma plânı döneminin dördüncü yılında Moğolistan Halk Cumhuriyeti'nin ulusal geliri % 30 ve sanayi üretimi % 45 oranında arttı. Moğolistan Halk Cumhuriyeti, 1940 yılında bir yılda ürettiği sanayi üretimini bugün 15 günde üretiyor. Moğolistan emekçileri bu muazzam başarıyı başta Sovyetler Birliği olmak üzere diğer sosyalist ülkelerin kardeşçe yardımlarıyle elde etti. Örneğin Sovyetler Birliği'nin yardımlarıyla kurulan ve geliştirilen işletmelerde ülkenin elektrik üretiminin % 80'ini ve kömür üretiminin % 85'i sağlanıyor.

Burjuvazinin Kıbrıs çıkmazı

Burjuvazinin dış politikası, Amerikan emperyalizminin, saldırgan NATO'nun Orta-Doğu'da yayılma plânlarına göre ayarlanmıştır. Kıbrıs konusunda saldırgan tutum bunun en belirgin kanıtıdır. Bu saldırı politikası yüzünden bugün Kıbrıs Balkanlar'da, bölgemizde, Orta-Doğu'da tehlikeli bir çıban başı olarak duruyor. Barış ve güvenliği sürekli tehdit eden bir barut fıçısı. Demirel ve onun kurduğu faşist karması hükümet bu çıban başını sürekli tırnaklıyor, barut fıçısının fitiline kibrit çakıyor.

Kıbrıs'ın bu tehlikeli durumu Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda ele alındı. Bloklar dışı ülkelerin bu konudaki önergesi görüşüldü ve kabul edildi. Sosyalist ülkelerin, Arap dünyasının, birçok kapitalist ülkenin olumlu oy kullandığı önergede, Kıbrıs'taki yabancı askerlerin hemen geri çekilmesi, Adanın bağımsızlığına, toprak bütünlüğüne ve egemenlik haklarına saygı gösterilmesi isteniyor. Oysa, Demireller, Çağlayangiller burjuvazinin Kıbrıs saldırısını haklı göstermek, kamuoyunu yanıltmak için Arap ülkelerinin Kıbrıs konusunda Türkiye'nin görüşünü destekledikleri yalanını yaydılar. CIA ajanı Denktaş, destek aramak için gezmedik ülke, çalmadık kapı bırakmadı. Ama gittiği her yerde bu kapılar yüzüne kapandı. Demirellerin, Sancarların Kıbrıs'taki çömezleri Denktaşlar, müslüman ülkelerin Cidde konferansına sokulmadı. Bloklar dışı ülkelerin Lima toplantısından kovuldular. Denktaş'a Birleşmiş Milletlerde söz hakkı tanınmadı.

Bu olaylar, işbirlikçi burjuvazinin militarist kliğin izlediği emperyalizme hizmet, ulusal çıkarlara ihanet politikası yüzünden Türkiye'nin uluslararası alanda iyice yalıtlandığını, sipsivri ortada kaldığını doğruluyor.

TKP, Kıbrıs halkının haklı davasını savunan, Adaya yapılan saldırıya karşı çıkan Türkiye'de tek politik örgüttür. TKP, saldırının daha ilk günü bir çağrıyla halkımıza başvurdu. Saldırının altında Adayı bölme, parçalama, NATO'nun bir üssü haline getirme plânlarının yattığı açıkladı. Komünist Partisi bunun söylediği zaman haklıydı. Olayların gelişimi TKP'nin bu görüşünü defalarca doğruladı.

Türkiye Amerika'ya, NATO'ya bağlı kaldıkça bağımsız ve barışçı bir dış politika izleyemez. Emperyalizm'in «ileri karakolu», ucuz hammadde ve sürüm pazarı olmaktan kurtulamaz. Askeri Kıbrıs'tan derhal çekecek, Adanın bağımsızlığına, toprak bütünlüğüne, egemenlik haklarına saygı gösterecek ileri, demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek kaçınılmaz bir zorunluktur.

Okuyucu mektupları

Kürt ve Türk gençliğinin eylembirliği

Türkiye'de Kürt vatandaşlar üzerindeki ulusal ve sınıfsal baskılar senelerden beri süregeliyor. Bu baskılar kimi zaman kanla, terörle, köylerin basılıp yağmalanması, ateşlere verilmesi şeklinde oluyor. Kimi zaman özümseme politikası şeklinde kendini gösteriyor. Ve her iki şekliyle de Kürt halkının varlığını yoketme amacına yöneliyor. Bu baskıların baş sorumlusu işbirlikçi tekelci burjuvazi, onların hükümeti, militarist klik ve ırkçı-faşist çevrelerdir. Milliyetçiliği, anti-komünizmi, şovenizmi ellerine bayrak yapanlardır.

Kürt halkının karşılaştığı ikinci bir baskı da işbirlikçi burjuvazi ile sarmaşan ağa-bey çevrelerinden geliyor. Yoksul Kürt köylüsünü topraksız bırakan, onları angarya şeklinde çalışmaya zorlayan bunlardır. Toprağı gasbedilen, aç-perişen kalan yoksul Kürt emekçileri büyük kentlere yığınlar halinde göçediyor, buralarda ücretli işçi olarak çalışıyorlar.

Kürt halkı üzerindeki ulusal ve sınıfsal baskılar, Kürt gençleri üzerine daha bir şiddetle yansıyor. Büyük kentlere göçetmeye zorlanan, ya da mevsimlik işçiler olarak Çukurova'yı, pamuk tarlalarını dolduran daha çok genç Kürt emekçileri oluyor. Kültürel-sosyal geriliğin yanısıra, kendi dillerinde konuşamamaları, onların iş bulmalarını iyice zorlaştırıyor. Askere alındıklarında aşağılanan, horlanan, işkence edilen yine onlar oluyor, ordunun en ağır işleri onlara yükleniyor.

Okuyan Kürt gençleri ise, hakim ulus ideolajisinin beyin yıkama ve şartlandırma yöntemleriyle yetiştirilmek isteniyor. Özellikle Tarih ve Sosyolaji gibi ders kitapları, ırkçılık, turancılık gibi gerici ideolojilerden kaynaklanıyar.

Özümseme politikası, bu zorluklar onların Türk gençleriyle birlikte bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi içinde yer almalarını önliyemiyor. Kürt gençleri, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşına aktif olarak katılıyorlar. Taylan Özgür, Mehmet Cantekin, Battal Mehetoğlu, Hüseyin İnan, Hüseyin Cevahir, Ömer Ayna gibi yurtsever, ilerici Kürt gençleri hakim sınıflarca katledildiler. Türk ve Kürt halklarının bağımsızlığı, özgürlüğü ve gerçek kurtuluşları için gözlerini kırpmadan canverdiler.

Kürt gençleri, bugün yepyeni boyutlar kazanmış olan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine daha bilinçli ve daha kararlı olarak katılıyorlar. Türkiye gençliğinin yığınsal bir şekilde örgütlenmesi için vargüçleriyle çalışıyorlar.

Viranşehir'de 20 yoksul köylünün jandarmalar tarafından katledilmesi üzerine aynı yerde yapılan miting, Kürt gençlerinin aktif çabalarıyla gerçekleşti. Bu olayı protesto için çeşitli merkezlerde yapılan eylemlerde bütün demokratik, ilerici güçlerin yanı sıra Kürt ve Türk gençler beraberce yeraldılar. Yine faşist Türkeş'in komandolarının Diyarbakır'da giriştikleri tertiplere karşı genç Kürtlerin direnişleri hatırlanmalıdır.

Türk ve Kürt gençlerinin eylem birliğini dana da güçlendirmek, gençliğin içindeki bölücü akımlara; Maoizme, Troçkizme, anarşizme Kıvılcımcılığa karşı etkin bir mücadele vermekle mümkün olabilir.

Kürt gençleri bunun önemini kavramak zorundadırlar. Kürt gençleri ülkemizdeki bütün ilerici, devrimci gençlik çevreleriyle kaynaşmalı ve işçi sınıfının başını çektiği ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde yerini almalıdır.

Türkiye işçi sınıfının biricik politik örgütü olan Türkiye Komünist Partisi, Türk ve Kürt gençlerinin ortak mücadelesi, bütün ilerici, devrimci, yurtsever, demokratik güçler arasında birliğin güçlenmesi için savaşıyor.

Yaşasın Kürt ve Türk gençliğinin omuzomuza verdikleri, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi.

Mao'nun dostları

(4. sayfadan devam)

da, Maocu'ların tuzağına düşmüş, Mao'nun nasıl bir anti-komünist olduğunu anlamayanlar da vardır. Bu gibilerin, Mao'nun yeni dostları üzerinde teker teker düşündükten sonra, Pekin yöneticilerinin kimliklerini, içyüzlerini öğrenmemeleri olanak dışıdır. Öyle ya: «*Söyle bana dostun kim — Ne adam olduğunu bileyim*» sözü herhalde boşuna söylenmemiş.

İngiliz ve Fransız emperyalistlerine . . . hiçbir demiryolu, hiçbir fabrika, hiçbir liman, iskele terketme. Ecnebi madrabazlarının, senin kanını emen bölüklerin memlekette dolaşmasına karşı dur! (Mustafa Suphi)

PARTİ YAŞAMI

Halkımıza yeni yıl mesajı

İşçi sınıfımız, emekçi halkımız, her bakımdan ağır bunalımlarla, zorluklarla, aynı zamanda güçlü savaşlar ve atılımlarla dolu bir yılı daha geride bırakıyor.

Geçtiğimiz 1975 yılında, emperyalizme bağımlılığın ve kapitalist gidişin yıkıcı süreçleri olanca etkisini emekçi yığınların üzerinde göstermeye devam etti. Yerli ve yabancı tekellerin sömürüsü, silâhlanma, enflâsyon, hayat pahalılığı ve işsizlik emekçi yığınlarının yoksullaşma sürecini hızlandırdı. Ekonomik bunalım, politik bunalımları körüklemeye devam etti; Demirel hükûmeti, bunalımın yükünü emekçi yığınlarının sırtına yükleyebilmek için eldeki parlamenter yöntemlerle yetinemez oldu. Sokak cinayetleri, faşist komando baskınları, Kürt halkının üzerinde baskı, anti-demokratik yasalar ve uygulamalarla faşizme tırmanma sürecine girdi.

Demirel hükümetinin bu ekonomik ve politik gericiliğine karşılık, dünyada ve Türkiye'de devrimci süreçler gelişti.

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkeler, sosyalizm ve komünizm kuruculuğundaki başarılarıyla, halklara parlak birer esin kaynağı olmakla kalmadı, ulusal kurtuluş savaşlarının yeni zaferler kazanmasında, ve yeryüzünde barışın güçlenmesinde çözümleyici rol oynadı. Helsinki Konferansı, barış içinde yanyana yaşamanın emperyalist güçlere dayatılmasının parlak bir örneği oldu.

Türkiye'de işçi sınıfımızın sendikal ve politik savaşımı güçlendi, birbirine yaklaştı, sınıfsal birlik eğilimleri hız kazandı. Köylü yığınlarının toprak ve özgürlük savaşımı gelişti. Gençlik ve kadın hareketi yeni atılımlar yaptı. İlerici, Atatürkçü, devrimci aydınların, öğretmenlerin, subayların faşist tırmanışa alet olmama yolundaki direnişleri belirginleşti. Eylemler yığınsal boyutlara ulaştı. Bütün bu gelişmelerde Türkiye Komünist Partisi'nin örgütsel ve ideolojik atılımı baş yeri tutuyor. TKP'nin militan kadroları işçi sınıfının içinde örgütleniyor ve ardıcıl olarak ideolojik savaştan geri durmuyorlar. Maoculuğun, Troçkiciliğin, Kıvılcımlıcılığın, bütün sapık akımların burjuvazinin safında oldukları iyiden iyiye açığa çıkmıştır. Bazı Kıvılcımlıcıların emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin TKP'ni yıkma, parçalama plânlarını uygulamak maksadıyle «TKP-R» diye sahte komünist partileri kurma girişimlerine karşı da savaş gerekiyor. Bu kişilerin bilinen kimliklerini açıklamak ileride devrimci bir ödev olacaktır.

Savaş zor, fakat TKP, bütün komünistler, bütün devrimciler ve yurtseverler 1976 yılına yeni umut ışıklarıyle giriyorlar. İşbirlikçi burjuvazinin hükümetini parlamento içi ve dışı yöntemlerle, tüm yurtseverlerin ortak çabalarıyle alaşağı etmek, işçi sınıfının katılacağı demokratik bir hükümeti işbaşına getirme görevini yeni bir güçle yükleniyorlar.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi bu ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının öncüsü olan tüm komünistlere, işçi sınıfımıza ve bütün devrimci yurtsever güçlere 1976 yılında yeni yeni başarılar diler.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

30 Aralık 1975

Mustafa Suphi diyor ki:

«Memleketimizde her türlü derece ve sınıf ahit (antlaşma) ve yalanlarının yerinden oynadığı böyle bir devri buhranda, işçi halkın mukadderatını kendi eline alarak iş görmesi bir zaruret haline giriyor. Bu işte doğru yolu göstermek vazifesi Komünist Fırkasının uhdesine (üzerine alma) düşmektedir» (10. IX. 1920'de yapılan TKP'nin 1. Kongresindeki konuşmasından).

«Yeni hükümetin, bugünkü zahmet ve fedakârlıklara katlanan amele, rençber halkın içinde kurulup aşağıdan yukarıya doğru dalbudak vermesi, hayati bir şarttır ... Yaşasın Türkiye amele, rençber ve askerlerinin hükümeti ve cumhuriyeti!» («Saltanattan sonra» başlıklı makalesinden.)

«Münevver ve inkilâpçı gençlerimiz, beyaz yakalı frenk gömleklerini ve parlak kılınçlarını omuzlarından atarak, eli nasırlı mazlum halkımız arasına girerler ve Komünist Fırkası saflarında bütün hayat ve mevcudiyetlerini biçare, bahtsız işçi ve çiftçilerimizin açlık, karanlık ve kulluktan kurtulmaları yolunda feda ederlerse, halkımız hakiki ve içtimai inkılâba doğru yükselecek, memleket yağmacılar elinden tamamen kurtulmak iktidarını gösterecektir.» («Büyük Millet Meclisi Hükümeti ve Komünist Fırkası» başlıklı makalesinden.)

«Fakir ve mazlum Türk rençberi! Sabrettiğin yetişir! Umum dünya inkilâbının arifesindesin, kendini göster. Türkiye'nin zulüm ve kahır içinde yaşayan diğer halklarına elini uzat. İşçi ve köylü meclislerini, kendi hükümranlık ve saltanatını kur ...

Türkiye'nin mazlum işçi ve köylülerine, ancak sermaye, para tahakkümünün devrilmesi ve yalnız sosyalizm inkılâbının bütün cihana yayılması, sana tam ve sağlam bir hürriyet verecektir. Sen ancak, sermayedarların toprak sahiplerinin, paşa ve ağaların nüfuz ve tahakkümünü yıktığın ve bütün kuvvetinle sosyalizm inkilâbını kendi memleketinde müdafaa ve neşrettiğin takdirde, beynelmilel (uluslararası) inkilabın ilerlemesine yardım etmiş olursun» («Sosyalizm için cidal (savaş)» başlıklı makalesinden).

İşsizliğin sınıf savaşına etkisi

İşsizlik konusunda resmi istatistikler değişik bilgi veriyor. İş ve İşçi Bulma Kurumunun rakamlarına göre, her ay kuruma 57 bin kişi iş bulmak için başvurmaktadır. Ticaret Odalarının rakamlarına göre ise, her ay iş arayanların sayısı 120 bin civarında! Çalışma Bakanlığı ile İş ve İşçi Bulma Kurumunun istatistiklerine göre, 1975 yılının ilk yarısında, kayıtlı ortalama işsiz sayısı 1974 yılı aynı dönemine kıyasla yüzde 72,7 fazladır. Demek oluyor ki, Türkiye'de işsizlik sürekli olarak artmaktadır. Bir de köy emekçilerinin gizli işsizliği var. Türkiye'de işsizler ordusu hem geniştir, hem de sürekli olarak artmaktadır. Kapitalist ülkelerde işsizler ordusu, çalışanların daha aşırı bir şekilde sömürülmesi, demokratik haklarının çiğnenmesi yönünde burjuvazinin elinde bir silâhtır. Hattâ bundan ötürü kapitalist düzende çalışanların % 4–5'ini burjuvazi her zaman çalışanlara karşı işsizler ordusu niteliğinde elde tutar.

Türkiye'de açık işsizlerin sayısı 3 milyon civarındadır. Bu durum sınıf savaşını nasıl etkiliyor? Büyük burjuvazi işçi sınıfının demokratik haklarını çiğnemek, sömürüyü daha da sertleştirmek için bu 3 milyon olan işsizler ordusundan ne derecede istifade edebiliyor? Elde bu oranları gösteren bilimsel temellere dayanan sağlam istatistikler yoktur. Ancak, burjuvazinin işsizler ordusunu çalışanlara karşı, gelişmiş kapitalist ülkelere kıyasla daha az kullanabildiğini söyliyebiliriz. Hattâ, muayyen bir uzmanlık ve bilgi isteyen sanayii kollarında bu oran daha da azalıyor. Örneğin, Karadeniz Bakır İşletmelerindeki grevi kırmak için, yönetim, dışardan işçi getirip çalıştırmaya koyuldu. Fakat, sonradan gelen işçiler makineleri çalıştıramadılar, birçoğunun bozulmasına da

(Devamı 8. sayfada)

PARTİ YAŞAMI

Enternasyonalizm ve bozguncular

Ulusal kurtuluş, demokrasi ve toplumsal ilerleme mücadelesi geliştikçe, geniş işçi, köylü, emekçi, aydın kitleleri TKP'nin savaş belgilerini benimseyip kavgaya girdikçe, işbirlikçi burjuvazi yığınların üzerindeki baskılarını arttırıyor. Çalışanların özgürlüklerini kısıtlayabilmek için Türkiye Komünist Partisi'ni ve ilerici sendikaları, demokratik ve yurtsever örgütleri boy hedefi alıyor. Saldırı ve provokasyonları yoğunlaştırıyor. Maocular bu işte ona çanak tutuyorlar. İşçi sınıfını arkadan bıçaklamak için bozguncu ve tahrikçi eylemlerini arttırıyorlar. İşi, «illegal» örgütlerinin açıkça propagandasını yapmaya kadar vardırıyorlar. C. hükümeti buna göz yumuyor. İşçileri, öğrencileri bölüp kendi yanlarına çekmek için kukla sendikalar, dernekler kuruyorlar. Devrimci sendikaları kötüleyip sarı sendikaları göklere çıkartıyorlar. Grevleri kırmaya çalışıyorlar. Faşistlerin olay çıkartmak amacıyla tezgâhladığı sahte öğrenci boykotlarını destekliyorlar. Komandolarla işbirliği yapıyorlar. Yığınların doğru mücadele çizgisini görmesini engellemede burjuvazinin, CİA'nın, MİT'in «ideologlarının» yanında yer alıyorlar. Nereden beslendiği belli olmayan gazetelerinde, komünistlerin burjuvaziden daha büyük bir tehlike olduğunu haykırıyorlar. İhbarcılık yapıyorlar. Kudurgan bir şovenizm içersinde Sovyetler Birliği'ne saldırıyorlar. Ambargonun yarattığı ortamı «silâhlanalım» hezeyanlarını savurmak için kullanıyorlar. Eski likidatörlere sahip çıkıp, Türkiye işçi hareketinin önderleri gibi göstermeye çalışıyorlar.

Burjuva sosyalistlerinin toplandığı SP'de Maoculara destek oluyor. «Iki süper devlet» ve «dünyanın paylaşılması» edebiyatına onlar da katılıyor. Barış içersinde yanyana yaşama politikasına onlar da karşı çıkıyor. «Ulusl savunma sanayii» adı altında işbirlikçi burjuvazinin militarizmini destekliyorlar. «Sovyet saldırısı» umacısını onlar da canlı tutmaya çalışıyorlar. Emperyalizm ve dünya sosyalist sistemi karşısında, bugünkü Çin'i bir üçüncü seçenek gibi göstermekten çekinmiyorlar. Dergilerinde ihbar kampanyaları açmakta Maocularla işbirliği yapıyorlar. Geniş işçi kitlelerinin ekonomik, sosyal ve siyasal çıkarlarını savunan DİSK'e saldırıyorlar. Maocu provokatörleri burjuvazinin demokrasiden yana kanadının partisi CHP karşısında savunmak durumuna düşüyorlar. Seçimlerde demokratik oyları bölme çabalarına girişiyorlar. Maocularla Aybarcılar anti-tekelci güçler karşısında birbirlerini kayırıyarlar.

Maocularla Aybarcıların birleştikleri temel anti-komünizmdir, anti-sovyetizmdir. Militarizmdir. Her ikisinin de politikası işçi sınıfı enternasyonalizmiyle taban tabana zıddır, temelinde burjuva ve küçük-burjuva şovenizmi yatar. Oysa günümüzde proleterya enternasyonalizmi, somut olarak, başta SSCB olmak üzere dünya sosyalist sistemi ülkelerinin daha da güçlenmesi için hiçbir özveriden kaçınmamak, gerçekleştirilen sosyalizmin yeryüzündeki sonuç belirleyici rolünü kabul ettirmek için canla başla çalışmaktır. Günümüzde enternasyonalizm dünya komünist partileriyle dayanışma sağlamak, yoldaşça ilişkiler kurmaktır. Günümüzde enternasyonalizm, ulusal kurtuluş hareketlerini maddi ve manevi yönden desteklemektir. Günümüzde enternasyonalizm, dünya komünist ve işçi partilerinin barış ve silâhsızlanma mücadelesine etkin bir şekilde katılmaktır.

Uluslararası tekeller, emperyalizm, büyük sermaye her ülkede ve uluslararası ölçüde halklara, emekçi yığınlara karşı NATO, Ortak Pazar gibi dayanaklarla sömürü yöntemlerini sürdürüyor. Buna karşı, sömürülen, ezilen yığınlara öncülük eden, devrim hareketinin başını çeken işçi sınıfının sermayenin bu uluslararası kuruluşlarına, sömürü yöntemlerine karşı uluslararası dayanışması bir zorunluktur. Proletarya enternasyonalizminin temeli budur.

İşsizliğin sınıf savaşına etkisi

(7. sayfadan devam)

sebep oldular. Yönetim, Maden-İş'in şartlarını kabul edip, uzman işçileri yeniden çalıştırmak zorunda kaldı. Demek oluyor ki, işsizler ordusunun önemli bir kısmının uzmanlaşmamış olması, işçi sınıfının önemli bir kısmının gerçek sendikalarda ve TKP'de örgütlenmiş olması işçiler arasında sınıfsal dayanışma ve birlik bilincinin hızlı bir gelişme sürecinde olması, Türkiye'de mevcut işsizler ordusunun burjuvazi tarafından işçi sınıfına karşı gelişmiş kapitalist memleketlerdeki ölçülerde kullanılmasını engelliyor. Ayrıca işsizler ordusuna katılan işçiler ekmek, özgürlük gibi yaşam ve çalışma haklarını elde etmek için sınıf savaşına katılma gereğini daha açık görüyor. İşsizliğe, yoksulluğa, sömürüye sebep olan büyük burjuvazinin, işbirlikçilerin politikasına karşı verilen savaşa gittikçe artan bir oranla katılıyor.

Yığınsal eylemler

İşçi sınıfının, emekçi halkın yığınsal eylemlerinin burjuvaziye karşı yürütülen sınıf savaşının gelişmesinde, işçi sınıfının daha yüksek bir bilinç seviyesine ulaşmasında çok büyük bir yeri vardır. İşçi sınıfının ve ona bağlı sendikal, politik örgütlerin tertiplediği Taksim mitingi gibi, yığınsal eylemlere yakından bakılınca, şu elemanları saptamak mümkün olur: İşçi sınıfı yığınsal eylemleriyle burjuvaziyi ve sömürüyü geriletmenin koşullarının daha güçlü bir şekilde elde edildiğini, burjuva devlet mekanizmasının bütün terör olanaklarıyla etkisiz hale getirildiğini görür, yığınsal eylemin sınıf savaşındaki yerini daha açık bir şekilde beller. Yığınsal eylem, işçi sınıfının birliği yönünde atılan en sağlam adımdır. İşçi sınıfının değişik kolları ve yurdun değişik bölgelerinden gelen işçiler aynı hedefler etrafında birleşir, sınıfsal birliğin, dayanışmanın somut gücünü, somut amaçlar etrafında, somut bir savaşım içinde görür ve anlar.

Yığınsal eylemin niteliklerinden biri de, devrimci fikirlerin emperyalizme, faşizme karşı savaş sloganlarını, sömürüyü geriletme olanaklarını memleketin en uzak köşelerine, köy emekçilerine kadar ulaştırmasıdır. Bu bakımdan yığınsal eylemler, işçi sınıfıyle, köy emekçilerinin bağlaşıklığını güçlendirme, geliştirme yönünde çok önemli bir ödevi yerine getirir.

İşçi sınıfının yığınsal eylemlerinin orta tabakaları, yurtsever gençliği, silâhlı kuvvetleri, subay ve erleri, aydın kesimini etkilediği, yüreklendirdiği ve onları büyük burjuvaziye, emperyalizme karşı daha kararlı savaşımlara yöneltti̇ği de bir gerçektir. Bu bakımdan işçi sınıfının yığınsal eylemleri bütün devrimci güçlerin eylem birliğini sağlamak yönünde de çok önemli gelişmelerdir. Mitinglerin, gösteri ve yürüyüşlerin tertiplenmesi sırasında, işçi sınıfının öncü militan kadrosu, komünistler, gerçek sendikacılar, işçi militanları değişik sendika ve politik akımlara bağlı işçi ve emekçilerle ilişki kurar, komitelerde, komisyonlarda örgütlenir. Yığınsal eylemlerin bu niteliğini gözönünde tutan TKP, mitinglerin, yürüyüş ve gösterilerin tertiplenmesine ve bunların örgütlenmesinin geniş bir işçi ve emekçi tabanına oturtulmasına büyük önem verir.

